

AFZ: Levensadem vzw
Floralaan 6
2640 Mortsel

PB-PP|B-00227
BELGIËN - BELGIQUE

Bureau de dépôt: Bruxelles X
Afgifte kantoor : Brussel X
N° d'agrégation : P102005
Toegelaten order N° : P 102005

 Levensadem

Nummer 129 februari 2024
Numéro 129 février 2024
Périodicité : trimestriel
Verschijnt : trimestrieel

le Souffle
de Vie

Een multicultureel patchwork

Om de beleving van mensen die beroep doen op Levensadem beter te begrijpen hebben we aan een tiental van hen, afkomstig uit verschillende culturen, enkele vragen gesteld. Het is een onvolledige bevraging, maar ze kan ons helpen bij ons denken en bij het aanvaarden van mensen uit andere culturen die samen met ons in ons land wonen. En, wie weet, krijgen jullie ook zin om anderen te bevragen, om te zoeken naar een nieuw begrip van hun wortels, om misschien te ontdekken wat ons te midden van de diversiteit één maakt ...

Mariame uit Guinea

- Welke motieven, waarden, gewoontes, liggen aan de basis van het huwelijk in jouw cultuur?

Het huwelijk wordt bedisseld door de ouders die een echtgenoot kiezen voor hun dochter. Een meisje is huwbaar vanaf 12 jaar. Pas op de dag zelf van de bruiloft krijgt de vrouw dat nieuws te horen van haar ouders die haar naar haar man brengen. Daarvoor heeft ze met het oog op het huwelijk de besnijdenis moeten ondergaan. Hiervoor komt de tante (de zus van de vader) het meisje thuis ophalen zonder haar eerst te verwittigen en gaat met haar naar het woud. Seksuele betrekkingen gebeuren niet uit vrije wil. De echtgenoot heeft dikwijls dezelfde leeftijd als de vader van het meisje omdat het één van de vrienden van de vader is die de bruidegom zal zijn. Dat is de gewoonte. Juridische bescherming is er niet echt.

De vrouwen vluchten in stilzwijgen. Ze spreken niet want ze kunnen niet beschermd worden en worden met de dood bedreigd als ze erover praten. Dat gebeurt vandaag nog steeds. Als een vrouw niet besneden is, wordt ze niet als vrouw erkend. Ze mag ook de moskee niet binnen en is niet meer huwbaar. Ze wordt heel negatief bekeken.

- Wat verstaat men binnen het koppel onder de verantwoordelijkheid van vader/ moeder?

Verantwoordelijkheid van de vader: het kind behoort de vader toe, hij beslist over alles net als de ouders van de vader.

De taak van de vrouw is: naar de markt gaan, het eten klaarmaken voor haar echtgenoot; de was en de plas. Ze houdt zich bezig met het huishouden, doet al het werk en de echtgenoot beslist over alles.

- Wat het kind betreft: welke criteria bepalen het begin van het menselijk leven? Vanaf wanneer beschouwt men een embryo als een menselijk wezen?

Veel vrouwen weten niets af van een zwangerschap. Als de vrouw arm is, wordt de zwangerschap niet opgevolgd. De bevalling gebeurt met de hulp van de oudere vrouwen.

Het kind wordt erkend als kind vanaf de geboorte. Ervoor bestaat het niet.

Het kind krijgt pas een week na de bevalling een naam, omdat het kind nog kan sterven tijdens of kort na de geboorte. De echtgenoot kiest de naam van het eerste kind want dat kind is voor hem. Het tweede kind geeft hij aan zijn vrouw uit medelijden, of wel neemt hij zelf het kind voor zich en geeft het een naam. Door een naam te krijgen wordt het kind erkend als menselijk wezen.

De echtgenoot heeft verschillende vrouwen (4 of 5) die hem toebehoren.

- Hoe staat men tegenover een abortus?

Daar denkt men niet over "abortus". Eerst en vooral omdat de Islam het verbiedt maar ook omdat het kind de vader toebehoort en niet aan de vrouw die bevalt.

Intro

Beste lezers, goede vrienden

Met het feest van Kerstmis (een geboorte in een gezin of de geboorte van een gezin!) en recenter nog Lichtmis in ons achterhoofd vroegen we ons af wanneer we eigenlijk over een gezin spreken. Betekent het dat de keten van generaties er een nieuwe schakel bij krijgt? Gaat het om de eenheid tussen twee personen? Meestal spreekt men over een gezin wanneer twee mensen een koppel worden. Anderzijds is wat een gezin écht definieert toch de komst van een kind.

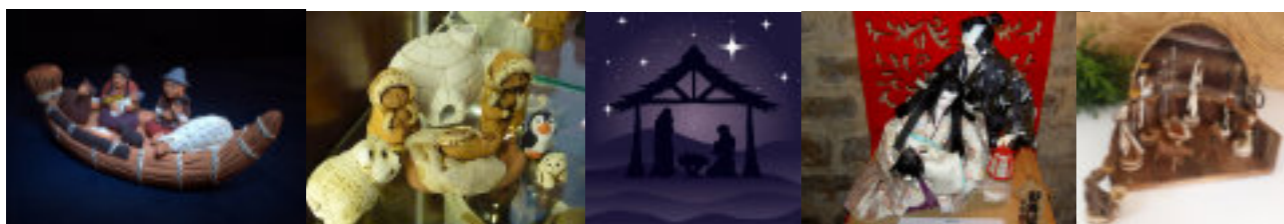
Bij Levensadem ontmoeten we mensen die afkomstig zijn uit alle delen van de wereld met al hun verschillende manieren van denken, geworteld in hun eigen geschiedenis, cultuur, mythen, legenden, godsdiensten... En al deze manieren van denken zijn even rijk aan levenservaring.

Ideeën over gezin, het koppel, de opvoeding, de erkenning van een menselijk wezen als mens, de plaats van de man en de vrouw in het gezin en in de maatschappij zijn veel meer divers dan wij vanuit onze persoonlijk zienswijze vermoeden. In dit nummer doen we een poging om enkele van deze kwesties aan te kaarten: aan een tiental mensen van Levensadem uit verschillende culturen en godsdiensten, van verschillende nationaliteiten, met verschillende denk- en levenswijzen hebben we hun getuigenis gevraagd.

Die diversiteit is dagdagelijkse realiteit die een bijzondere en rijke ervaring kan worden als we willen luisteren naar de ander wanneer die ons een tipje van de sluier oplicht van zijn of haar levensvisie. Elkaar sleutels aanreiken naar een beter begrip van wat we belangrijk vinden in ons leven, is als gist in het deeg van de vrede. Met het feest van Kerstmis en Lichtmis nog in ons achterhoofd kan het goed doen om samen even stil te staan bij het simpele feit van de geboorte van een kind. Aan de ene kant is het zo vanzelfsprekend, maar tegelijk is een geboorte ook elke keer weer een uniek gebeuren. Kijk maar naar de verschillende vormen en kleuren van kerststallen in de wereld: telkens een uiting van het verlangen naar echte Vrede. In elke cultuur vinden we die essentie, die we gemeenschappelijk hebben, terug. De verschillende manieren van denken en uitdrukken van die essentie kunnen ons kleine landje, kruispunt van zoveel verschillende culturen, alleen maar verrijken. Moge 2024 voor elk van jullie een jaar van verrijking zijn, van openheid voor het zoeken naar eenheid in al onze diversiteit.

Veva en Jo, Micheline en Jacques en heel de ploeg van Levensadem

Noot: alle foto's van personen in dit nummer staan los van de inhoud van het artikel.

Ik ben daarom mijn land ontvlucht, ook om mijn toekomstige kinderen te beschermen.

Tu Hong uit Vietnam

- *Welke motieven, waarden, gewoontes, liggen aan de basis van het huwelijk in jouw cultuur?*

Wij zijn niet getrouwd.

- *Is het huwelijk een verplichting of een vrije keuze?*

Een keuze.

- *Gaan liefde en huwelijk samen?*

Nee.

- *Wat verstaat men binnen het koppel onder de verantwoordelijkheid van vader/moeder?*

Elk heeft zijn rol. Het belangrijkste is om te denken aan het welzijn van het kind en alles samen (als koppel) te organiseren.

- *Wat het kind betreft: welke criteria bepalen het begin van het menselijk leven? Vanaf wanneer beschouwt men een embryo als een menselijk wezen?*

Voor mij begint menselijk leven wanneer het hartje klopt.

- *Hoe staat men tegenover een abortus?*

Het is pijnlijk maar soms moet het.

- *Hoe staat men tegenover een miskraam of stilgeboorte?*

Dat is heel moeilijk en moeilijk te benoemen.

Shalinie uit Kameroen

- *Welke motieven, waarden, gewoontes, liggen aan de basis van het huwelijk in jouw cultuur?*

Volgens de traditie trouwt men niet uit liefde of zo, maar omdat de families dat beslissen. De vaders van de stam gaan een man kiezen om met hun dochter te trouwen. Ze bepalen een zekere afstand en gaan zeker niet in hun eigen dorp op zoek naar een man want ze zijn zeer bang voor inteelt.

Jonge meisjes zijn huwbaar vanaf 15-16 jaar.

Tegenwoordig is er een zekere vrijheid maar het blijft toch vooral een familiezaak. Er is ook een bruidsschat: het meisje wordt ten huwelijk gegeven. Vroeger was de bruidsschat eerder symbolisch maar nu is het een business.

Ik ben in België komen studeren en heb het niet meegemaakt. Maar toen ik mijn witte Belgische man ben gaan voorstellen heeft hij ermee ingestemd een bruidsschat te betalen. Mijn moeder was heel geraakt door zijn initiatief dat bewees hoe groot het verlangen van mijn toekomstige man was om mijn cultuur te respecteren. Maar voor ik hem aan de familie had voorgesteld vroeg ze mij: is er dan hier geen "Bassa" voor jou? (een Bassa is een man van bij ons).

- *Is het huwelijk een verplichting of een vrije keuze?*

Tegenwoordig is het een keuze maar de cultuur van vroeger is nog verankerd in de samenleving, de traditie weegt nog steeds.

- *Gaan liefde en huwelijk samen?*

Niet noodzakelijk, maar dat wil niet zeggen dat er geen respect is of affectie, ook respect voor de nieuwe familie, anders krijg je te maken met heel die familie. Het huwelijk is een zaak tussen twee families. Iedereen heeft er belang bij om goed overeen te komen.

- *Wat verstaat men binnen het koppel onder de verantwoordelijkheid van vader/moeder?*

De verantwoordelijkheden van vader en moeder zijn strikt gescheiden en verschillend.

Traditioneel worden de jongens tot aan de besnijdenis (bij het begin van de puberteit) opgevoed door de moeder. Nadien neemt de vader de opvoeding over. De meisjes worden door de moeder opgevoed. De rol van de moeder is primordiaal. De vader zorgt voor het nodige geld en inkomen. Het is een patriarchaal systeem: de vader houdt zich niet bezig met de opvoeding, dat is helemaal cultureel bepaald. Een man zal ook nooit boodschappen doen, koken ... Dat is nu nog altijd zo. Mannen en vrouwen leven grotendeels gescheiden en leven elk aan hun kant van de maatschappij.

- *Wat het kind betreft: welke criteria bepalen het begin van het menselijk leven? Vanaf wanneer beschouwt men een embryo als een menselijk wezen?*

Voor het meisje wordt een embryo een baby zodra ze het kind voelt bewegen. Er is in mijn land geen doorgedreven medische controle.

Een jongen beseft dat hij vader is bij de geboorte en zelfs enkel wanneer hij het kind aanraakt. Zijn rol als vader begint trouwens pas bij de puberteit van zijn zoon.

- *Hoe staat men tegenover een abortus?*

Bij ons is een kind een zegen en dat heeft niets met godsdienst te maken: het is een kwestie van cultuur. We pleiten zeker niet voor abortus, we

praten er niet over, we spreken het woord zelfs niet uit.

Wanneer men weet dat een vrouw zwanger is, gaan de andere vrouwen goed voor haar zorgen omdat ze leven draagt. Dat is de traditie.

Nu begint abortus, onder westerse invloed, door te dringen in onze gewoontes: we krijgen vaker pas een kind op het moment dat we het zelf wensen maar we voelen nog wel sterk hoe belangrijk de komst van een kind is.

Ook voor de man is een kind hebben heel belangrijk. Als hij bijvoorbeeld oud is, kan hij zijn jonge vrouw aan een jongere man geven om haar zwanger te maken. De oude man zal dan de vader zijn. De jonge man is enkel de verwekker.

- *Hoe staat men tegenover een miskraam of stilgeboorte?*

Bij een late miskraam of bij een stilgeboorte mag men niet wenen.

Bij de stam van mijn moeder is het verboden te wenen na een miskraam. Toen ik hier in België een miskraam had, is mijn moeder die hier ook was, meteen naar het ziekenhuis gekomen. Het was niet om me te steunen of te troosten maar om mij te verbieden te huilen of te schreeuwen "want het gehuil zou de deur sluiten voor een latere baby". "Als een kind bij de geboorte de "schreeuw van leven" niet heeft geslaakt, mag men het niet in zijn plaats doen." zei ze. Haar gedrag was heel pijnlijk voor me. Toen ik enkele maanden later weer zwanger was, is ze me heel fier komen zeggen: "Zie je ... je bent weer zwanger omdat je niet gehuild hebt om je miskraam!" Haar geloof hierin was nog versterkt.

Maria, Roma uit Roemenië

- *Welke motieven, waarden, gewoontes, liggen aan de basis van het huwelijk in jouw cultuur?*

Het doel van het huwelijk is een gezin te stichten en kinderen te krijgen. Het huwelijk is eerst en vooral een groot feest waar heel de clan aan deelneemt. Dikwijls gaat het echtpaar niet eens naar het gemeentehuis. Het is de gewoonte om heel jong te trouwen: 13-14 jaar is nog dikwijls de regel. Het meisje moet maagd zijn anders kan de verloofde weigeren om met haar te trouwen.

- *Is het huwelijk een verplichting of een vrije keuze?*

Het huwelijk is een plicht, absoluut geen vrije keuze.

- *Gaan liefde en huwelijk samen?*

Het gebeurt dat een jongen en een meisje willen trouwen omdat ze houden van elkaar maar het zijn toch de families die kiezen en beslissen. Het meisje heeft geen keuze, ze moet de beslissing van haar ouders aanvaarden. De families komen samen om een echtgenoot te kiezen maar de familie van de jongen heeft het laatste woord. De familie van het meisje moet zich onderwerpen. In ieder geval heeft de jongen een beetje meer vrijheid om te kiezen dan het meisje.

- *Wat verstaat men binnen het koppel onder de verantwoordelijkheid van vader/moeder?*

Binnen het gezin houdt de vrouw zich bezig met het huis en de kinderen, de man helpt nooit mee met de huishoudelijke taken. Het gebeurt maar heel zelden dat de vrouw buitenshuis werkt. De Roma hebben dikwijls 5 of 6 kinderen.

- *Wat het kind betreft: welke criteria bepalen het begin van het menselijk leven? Vanaf wanneer beschouwt men een embryo als een menselijk wezen?*

Vanaf het moment dat men weet dat een vrouw zwanger is, wordt de baby gezien als een volwaardig individu en maakt hij deel uit van het gezin.

- *Hoe staat men tegenover een abortus?*

Abortus wordt aanvaard in geval van risico op handicap of ernstige ziekte van het kind, maar toch gebeurt het maar zelden. De moeder beslist in overleg met haar ouders: het is één van de zeldzame gevallen waar de vrouw iets te zeggen

heeft! Natuurlijk mag de vader ook zijn mening geven.

- *Hoe staat men tegenover een miskraam of stilgeboorte?*

Er wordt niet gerouwd bij een miskraam, hoogstens komen de vrouwen van de clan hun deelneming betuigen bij de moeder. Meestal aanvaardt men een miskraam met fatalisme, het zijn dingen die nu eenmaal gebeuren...

Nelly Guylaine uit Congo

- *Welke motieven, waarden, gewoontes, liggen aan de basis van het huwelijk in jouw cultuur?*

Bij de Lokele en Topoke (stammen uit de provincie Tsopo in Congo) is het huwelijk eerst en vooral een akkoord. Het kan een gearrangeerd huwelijk zijn door de ouders of door twee families die elkaar kennen. Het kan ook een gewoon gedwongen huwelijk zijn. Een jeugdvriendin van mij, Marie Julienne, werd ten huwelijk gegeven aan een oudere man in de plaats van haar oudere zuster Marie Jeanne Ikombi die het volgens de gewoonte gearrangeerde huwelijk had geweigerd. We woonden in dezelfde straat in Yangambi en ik zat in dezelfde klas. Het was een grote schok voor ons, haar vriendinnen. We gingen door het venster loeren van het huis waar men haar had opgesloten. Ze huilde de hele tijd. Toen haar vader werd verplaatst naar de provincie Ituri is ze ontsnapt en vertrokken met haar ouders.

- *Gaan liefde en huwelijk samen?*

Natuurlijk gaan liefde en huwelijk samen. Het een gaat niet zonder het ander. Maar soms is het niet zo, alles hangt af van de plaats en de context. Soms zijn twee zussen getrouwd met dezelfde man: ofwel gearrangeerd of met wederzijdse toestemming.

- *Wat verstaat men binnen het koppel onder de verantwoordelijkheid van vader/moeder?*

De kinderen zijn automatisch van de vader, het huwelijkssysteem is patriarchaal.

- *Wat het kind betreft: welke criteria bepalen het begin van het menselijk leven? Vanaf wanneer beschouwt men een embryo als een menselijk wezen?*

Het menselijk leven begint wanneer men het hart hoort kloppen.

- *Hoe staat men tegenover een abortus?*

In achtergebleven gebieden beschouwde men een abortus als een misdrijf. Op het platteland werden dikwijls abortussen gepleegd door vrouwen op een traditionele manier.

- *Hoe staat men tegenover een miskraam of stilgeboorte?*

In onze cultuur betekent een miskraam dat iemand is gestorven. Dikwijls huilt men niet de eerste keer, men mag het niet begraven in een kist maar in karton. Men mag niet huilen om de moeder snel weer zwanger te laten worden.

Latifa uit Marokko

Dit is louter een heel persoonlijke poging tot antwoord op jullie vragen.

- *Welke motieven, waarden, gewoontes liggen aan de basis van het huwelijk in jouw cultuur?*

De Islam en de Marokkaanse cultuur waaruit ik kom moedigen het huwelijk sterk aan omdat het een positieve impact heeft op het evenwicht en de ontplooiing van een individu. Er is zelfs een woord van de profeet Mohammed dat zegt: *"Het huwelijk is de helft van de godsdienst"*. Het huwelijk bevordert dus de spirituele ontwikkeling van een persoon op voorwaarde dat men beantwoordt aan bepaalde criteria. Deze criteria zijn niet enkel "wereldlijk" maar ook spiritueel. Seksualiteit is enkel binnen dat kader legitiem net als de voortplanting.

- *Is het huwelijk een verplichting of een vrije keuze?*

Het is een vrije keuze. Niemand heeft het recht een persoon (jongen of meisje) te dwingen om met iemand te trouwen. Vanuit het oogpunt van de godsdienst is dat heel duidelijk. Maar het kan gebeuren dat men in bepaalde streken zijn dochter of zoon dwingt tot een huwelijk. Persoonlijk ken ik er geen. Misschien gebeurt het in andere landen zoals in Pakistan.

- *Gaan liefde en huwelijk samen?*

In principe wel. Nu is het wel nodig om het begrip liefde goed te definiëren, want het gaat niet enkel om gevoelens, het is meer. Het is een engagement, trouw blijven, zorg dragen ... De Koran zegt dat God in het hart van de echtgenoten liefde legt, genegenheid en medeleven voor elkaar.

"En het behoort tot Zijn Tekenen dat Hij voor jullie van jullie eigen soort echtgenotes heeft geschapen opdat jullie rust bij haar vinden en Hij bracht tussen jullie liefde en barmhartigheid. Voorwaar, daarin zijn zeker Tekenen voor een volk dat nadenkt" (Koran, 30:21) Een ander vers heeft het over bescherming, over zich mooi maken voor elkaar en gebruikt daarvoor kleding als metafoor: *"Ze zijn als kleding voor jullie en jullie zijn als kleding voor hen"* (Koran, 2:187). Kleding vertegenwoordigt ons, beschermt ons voor wat buiten is (warmte, kou...), maakt ons mooier. Kleding is ook intiem, raakt de huid aan...

- *Wat verstaat men binnen het koppel onder de verantwoordelijkheid van vader/moeder?*

De moeder voedt het jonge kind op. Wanneer het wat groter is (ongeveer 7 jaar) speelt de vader een grotere rol. Hij vertegenwoordigt de wet terwijl de moeder medeleven en tederheid vertegenwoordigt. Natuurlijk is er geen precieze grens tussen beide en het betekent ook niet dat de vader helemaal geen rol speelt vóór de leeftijd van 7 jaar! Het is de vader die

bij de geboorte traditioneel de shah ada (bewijs van het geloof in de islam) in het rechteroor van de pasgeborene opzegt (hoewel dit geen verplichting is). Op die manier wordt het kind volledig deel van de moslimgemeenschap (zonder dat dit een verplichting is) want in de islam beschouwt men elk kind dat geboren wordt al als moslim, namelijk "onderworpen" aan God en onschuldig aan elk kwaad.

- *Wat het kind betreft: welke criteria bepalen het begin van het menselijk leven? Vanaf wanneer beschouwt men een embryo als een menselijk wezen?*

Al voor de geboorte heeft het kind rechten, zoals het recht om een mooie voornaam te krijgen van de ouders, met een mooie betekenis. Zo is ook (voor de grootouders) de keuze van de ouders die ooit hun kleinkinderen zullen krijgen belangrijk.

- *Hoe staat men tegenover abortus?*

Er zijn verschillende strekkingen en scholen. Over het algemeen wordt abortus gezien als verwerpelijk. De gezondheid van de moeder speelt ook een rol; als de moeder in doodsgevaar verkeert, wordt abortus aanvaard. Sommige scholen van godsdienstrecht zeggen dat een embryo vóór 120 dagen zwangerschap geen ziel heeft - een vrouw kan dus in die periode een abortus ondergaan. Andere scholen gaan ervan uit dat de ziel na 40 dagen wordt ingeblazen en dus mag een abortus tot dat moment. Eén school oordeelt dat een abortus helemaal verboden is vanaf de conceptie. Maar geen enkele school aanvaardt een abortus na 120 dagen zwangerschap.

- *Hoe staat men tegenover miskraam of stilgeboorte?*

Het antwoord is ongeveer hetzelfde. Naar gelang het embryo wel of niet al een ziel heeft, zal het kind wel of niet een gebed krijgen bij zijn dood. Nadien gaat het om rechtsregels waar ik niet veel kennis over heb.

Katerina uit Albanië

- *Welke motieven, waarden, gewoontes, liggen aan de basis van het huwelijk in jouw cultuur?*

De liefde tussen twee mensen is één van de voornaamste redenen om te trouwen. Maar er zijn ook andere redenen die verschillen van land tot land.

- *Is het huwelijk een verplichting of een vrije keuze?*

Een vrije keuze, absoluut. Want zonder liefde is er geen huwelijk!

- *Gaan liefde en huwelijk samen?*

Volgens mijn persoonlijke ervaring wel en ik vind dat het voor iedereen die wil trouwen zo moet zijn.

- *Wat verstaat men binnen het koppel onder de verantwoordelijkheid van vader/moeder?*

Ouderschap is een zeer grote verantwoordelijkheid voor de moeder en de vader. Het betekent hard werken, zowel fysisch om een inkomen te hebben als psychologisch omwille van de groei en de ontwikkeling van het kind.

Het is ervoor zorgen dat een kind opgroeit met een degelijke cultuur, dat het leert en zelfstandig wordt enz...enz...

- *Wat het kind betreft: welke criteria bepalen het begin van het menselijk leven? Vanaf wanneer beschouwt men een embryo als een menselijk wezen?*

Tijdens de embryonale fase gaat het om de vorming van belangrijke lichamelijke systemen, als foetus gaat het eerder om de groei.

Catherine uit België

- *Welke motieven, waarden, gewoontes, liggen aan de basis van het huwelijk in jouw cultuur?*

Ik kom uit een Joods-christelijke cultuur en heb me onlangs bekeerd. Daarom denk ik: als twee zielen elkaar ontmoeten en herkennen en verlangen hun leven te delen (één worden, elkaar waarderen en steunen, zich heiligen in Christus) dan is het wenselijk om deze verbinding te zegenen in de kerk met familie en vrienden.

- *Is het huwelijk een verplichting of een vrije keuze?*

Wat mij betreft een vrije keuze.

- *Gaan liefde en huwelijk samen?*

Voor mij zijn liefde en huwelijk onmisbaar om te slagen en te duren!

- *Wat verstaat men binnen het koppel onder de verantwoordelijkheid van vader/moeder?*

Ik zie, begrijp en pas deze visie toe: er zijn welbepaalde rollen voor elke ouder, die elke rol volgens zijn of haar mogelijkheden en competenties vervult.

Dialogo is belangrijk en onmisbaar om als koppel samen te leven en de ouderlijke verplichtingen te delen!

Het delen gebeurt volgens de omstandigheden van elk en niet volgens strikte regels.

Naar elkaar luisteren, verdraagzaam en geduldig zijn, elkaar vergeven, waarderen en steunen zijn waarden om na te streven en te doen groeien binnen het koppel. Zo worden de banden verdiept en verrijkt. Samen op weg gaan naar Christus.

- *Wat het kind betreft: welke criteria bepalen het begin van het menselijk leven? Vanaf wanneer beschouwt men een embryo als een menselijk wezen?*

Wat mij betreft is een embryo al een menselijk wezen...

- *Hoe staat men tegenover een abortus?*

Ik begrijp dat abortus gebeurt gezien de maatschappij waarin we wonen. Het is bijna normaal geworden...

Ik heb dit zelf ervaren en ik ben maar onlangs opnieuw bezig met die ervaring. Ik denk dat er iets moet veranderen in onze maatschappij, dat er een heropvoeding van de jongeren op het domein van de seksualiteit, op school of thuis, door verenigingen of TV-series, door het geloof nodig is ... het maakt niet uit hoe. Maar ik denk dat jongeren steun nodig hebben van in het begin!

Het is belangrijk aandacht te hebben voor nieuwe technologieën die een negatieve invloed lijken te hebben op de interpersoonlijke ontwikkeling van jongeren. Ze verliezen banden, intimiteit, vertrouwen!

- *Hoe staat men tegenover een miskraam of stilgeboorte?*

Ik heb het nooit meegemaakt en kan er dus niets over zeggen.

Ik kan enkel de hulp door Levensadem geboden bij het rouwproces ondersteunen. Jullie hulp is, denk ik, een heel belangrijke steun om zich te verzoenen met zichzelf en met zijn of haar familie.

Weijie uit China

- *Welke motieven, waarden, gewoontes, liggen aan de basis van het huwelijk in jouw cultuur?*

In de Chinese cultuur van Confucius, denken we dat iemand op de leeftijd van 30 jaar zelfstandig wordt en zijn eigen gezin sticht. Het gezin is de basiscel van een volk.

Samenwonen zonder getrouwd te zijn werd als immoreel beschouwd. De kinderen die buiten een huwelijk werden geboren, werden niet erkend door de overheid, noch door het volk. Dat was tot nog niet zo lang geleden de praktijk. De dingen veranderen, maar ook vandaag zijn er nog uitdagingen. Een man

zonder kinderen werd als respectloos beschouwd tegenover zijn ouders...

Het huwelijk was het onmisbaar begin van een nieuwe generatie binnen de familie. Vandaag gelijkt de situatie meer en meer op die van de westerse landen.

- *Is het huwelijk een verplichting of een vrije keuze?*

Het huwelijk was vroeger een verplichting, nu niet meer. Maar er is nog steeds druk vanuit de omgeving en de familie.

- *Gaan liefde en huwelijk samen?*

Over het algemeen wel, vooral in de grote steden waar de vrouwen financieel onafhankelijker zijn. Anderzijds is net daar het aantal scheidingen het hoogst.

- *Wat verstaat men binnen het koppel onder de verantwoordelijkheid van vader/moeder?*

Ik ben niet zeker of ik de vraag juist begrijp. Meestal verdienen de mannen meer geld dan de vrouwen en ze werken ook meer uren. De norm is dat de vrouwen het eerste contact zijn met de kinderen. Dat is niet veel veranderd. Er bestaat een nieuwe term in het Chinees die betekent dat de vrouwen zich met de kinderen bezig houden als was hun man overleden. (in feite is het zo niet maar de vrouw draagt niet bij)

- *Wat het kind betreft: welke criteria bepalen het begin van het menselijk leven? Vanaf wanneer beschouwt men een embryo als een menselijk wezen?*

Ik heb geen idee. Ik denk op het moment van de geboorte? Voor zover ik weet kan in China een abortus op gelijk welk moment van de zwangerschap.

- *Hoe staat men tegenover een abortus?*

Ik bevond me in de situatie dat ik moest kiezen of ik het kind zou houden of niet. Ik denk dat een abortus ALTIJD moeilijk is voor een vrouw. De ongetrouwde vrouwen verbergen meestal het verhaal van hun abortus, ook vandaag nog.

- *Hoe staat men tegenover een miskraam of stilgeboorte?*

Iedereen vindt het heel jammer voor het koppel als een gewenste zwangerschap op een miskraam eindigt.

Maar naar Chinese traditie is het niet goed om een zwangerschap vóór de derde maand aan te kondigen. Tegenwoordig zijn er meer en meer miskramen omdat vrouwen ouder zijn wanneer ze zwanger worden. Daarom kondigt een klein aantal mensen de zwangerschap pas aan bij de geboorte van het kind.

Een Joodse visie

- *Welke motieven, waarden, gewoontes, liggen aan de basis van het huwelijk?*

Volgens de Bijbel is het eerste doel van het huwelijk te zorgen voor het voortbestaan van het Joodse volk. De echtgenoten hebben dus de opdracht voor nageslacht te zorgen maar niet gelijk hoe. Wanneer men het opzoekt in de Kabbalah is één van de belangrijkste doelen van het mensdom voortdurend beter te worden van generatie op generatie. Zo hebben de echtparen de taak te zorgen voor een nieuwe generatie die op haar beurt de mensheid verder moet doen evolueren.

De relatie tussen de echtgenoten moet gebaseerd zijn op wederzijdse instemming, liefde, tederheid en genot. Het genot is essentieel bij seksualiteit in het Jodendom. De Thora en het Jodendom in het algemeen zijn tegen onthouding, maar tegelijk ook voor beheersing. Seksualiteit hoort in de intimiteit van het koppel en hoeft niet publiek geuit te worden.

Binnen de orthodoxe milieus is het de gewoonte vroeg te trouwen, eens de wettelijke meerderjarigheid is bereikt. Een van de argumenten hiervoor is juist dat van de seksualiteit. Als de mensen vroeg trouwen, is er minder risico op buitenechtelijke relaties. De bedoeling is te vermijden dat vrouwen alleen achterblijven met een kind, want de orthodoxe milieus zijn over het algemeen gekant tegen contraceptie.

- *Is het huwelijk een verplichting of een vrije keuze?*

Normaal is het huwelijk een vrije keuze en mag niemand gedwongen worden. Maar zoals we al gezegd hebben, is het krijgen van kinderen een plicht. Het gaat om wat we in het Jodendom Mitsva noemen. De term is moeilijk te vertalen want hij kan verschillende betekenissen hebben. We kunnen hem vertalen als "voorschrift" of "verplichting", maar soms neigt de betekenis ook naar "goede daad" of "zegening". Dus, buiten het feit of het wel of niet een verplichting is, wordt het huwelijk vooral beschouwd als "normaal" in het Jodendom. Men beschouwt het huwelijk als een logische stap in het leven van elke volwassene. In de meer "seculiere" Joodse milieus kent het huwelijk geen enkele verplichting, enkel de liefde en de keuze van het koppel is daar belangrijk. In de meer gelovige milieus is er meer verplichting maar zonder daarom gedwongen te zijn. Toch is belangrijk te vermelden dat in de ultra-orthodoxe en niet transparante milieus de vrouwen weinig te zeggen hebben. Het is moeilijk na te gaan in hoeverre hun wensen worden gerespecteerd of niet.

- *Gaan liefde en huwelijk samen?*

Liefde en huwelijk gaan niet noodzakelijk samen maar een huwelijk zonder liefde is zeker uit den boze al is het maar omdat de leden van het gezin gevaar kunnen lopen, wat niemand wenst.

- *Wat verstaat men binnen het koppel onder de verantwoordelijkheid van vader/moeder?*

Traditioneel is de verantwoordelijkheid verdeeld: de vader gaat uit werken en zorgt voor het nodige inkomen, de moeder moet zich bezig houden met het huishouden en zorgen voor een goede opvoeding van de kinderen. (In deze context betekent "een goede opvoeding" o.a. het leren kennen van het Jodendom). De voortplanting is bedekt met een waas van verplichting die invloed heeft op het koppel samen. De meeste van de wettelijke verplichtingen zijn nochtans voor de man. Hij moet normaal tegemoetkomen op 3 vlakken: "het eten, de kleding en de tijd". De man moet zorgen voor de noden - voeding en kleding- van zijn gezin. Tijd heeft te maken met twee overwegingen: de eerste is dat de man letterlijk tijd moet besteden aan zijn vrouw en niet enkel aan zijn bezigheden buiten het huwelijk. De tweede heeft te maken met de seksualiteit: de man moet aan de seksuele behoeften van zijn vrouw voldoen en de vrouw heeft er recht op dat aan die behoeften wordt voldaan. Natuurlijk is de organisatie van een gezin tegenwoordig veranderd. Dikwijls werken beide ouders en zoeken ze samen hoe aan de verantwoordelijkheden en verplichtingen te voldoen.

- *Wat het kind betreft: welke criteria bepalen het begin van het menselijk leven? Vanaf wanneer beschouwt men een embryo als een menselijk wezen?*

- *Hoe staat men tegenover een abortus?*
- *Hoe staat men tegenover een miskraam of stilgeboorte?*

Dat zijn natuurlijk complexe vragen want het is moeilijk te bepalen wanneer een menselijk leven begint, zeker in het kader van godsdiensten die zich baseren op teksten die duizenden jaren oud zijn met inzichten en beschouwingen die volledig verschillen van onze context en de huidige wetenschappelijke kennis. Ik heb er bewust voor gekozen om de drie vragen tegelijk te beantwoorden omdat ze alle drie te maken hebben met het "moment" waarop -volgens onze beschouwing- men van de status van embryo overgaat naar de status van een mens, als moreel en legale persoon.

Strikt genomen wordt volgens de Thora een embryo mens bij de geboorte. God stort een ziel in ons. De Thora gaat het nooit hebben over abortus maar heeft wel een wettelijk kader bepaald voor de miskramen.

De Talmoed die commentaren verzamelt op de teksten van de Thora, vooral op juridisch vlak en niet op ethisch gebied, beweert dat een embryo tijdens de eerste 40 dagen te vergelijken is met water.

Maimonides, geneesheer, geleerde, en commentator van de Thora uit de 12e eeuw naar wie nog steeds verwezen wordt, herneemt deze gedachte. Hij zegt dat een embryo vanaf 41 dagen niet meer beschouwd kan worden als water maar ook nog niet als een volwaardig mens. Maimonides gebruikt het volgende argument: op 41 dagen moet een embryo een menselijke vorm en aangezicht hebben gekregen. Een gezicht definieert hij zo: "de ogen moeten naast mekaar staan op het gezicht en niet aan de zijkant". Een embryo van minder dan 41 dagen oud wordt dus niet beschouwd als een volwaardige menselijke persoon. De verhouding van het Jodendom tegenover de zwangerschap is gradueel: hoe meer ontwikkeld hoe meer de foetus belang krijgt. Maar hij krijgt pas de volledige status van mens na de geboorte.

Als de drempel van 40 dagen niet is overschreden dan voorziet het Jodendom geen ritueel en geen rouwperiode bij miskraam. Er is echter geen enkel voorschrift dat ouders verbiedt om psychologische hulp te zoeken, ongeacht de ontwikkelingsgraad van het embryo. Men gaat het verdriet van ouders ook niet verdoezelen.

Centraal in het Jodendom staat het blijvend voortbestaan. Een zwangerschapsafbreking zou dus volledig in tegenspraak zijn met de voortplanting. Er is wel één geval waar de meerderheid van de Joodse stromingen het over eens is, namelijk als het leven van de moeder in gevaar is.

Ook andere factoren kunnen meespelen wanneer er sprake is van abortus: de levensvatbaarheid van de baby, mogelijke misvormingen of handicaps en verkrachting.

Naargelang het milieu en de verschillende gezichtspunten is abortus dus mogelijk; maar het merendeel van de verschillende stromingen roept de mensen op om een abortus niet als iets gewoon te zien maar eerder als laatste redmiddel.

In België geeft de wet elk individu de vrijheid om te beschikken over zijn lichaam. In het Jodendom echter beschikken we niet zelf over ons lichaam. Het lichaam behoort enkel God toe. Dus ook als een vrouw vandaag zelf kan beslissen of ze een abortus laat doen of niet, zal het Jodendom dit niet vanzelfsprekend vinden.

SAVE THE DATE

Op zaterdag 29 juni
nodigen wij vanaf 11 uur
alle vrijwilligers en alle families van
LEVENSADDEM uit op een

barbecue in 'l'Envie de
Souffler",
ons vakantiedomein
rue Hamia 3, 5660 Pesche.

Noteer deze datum alvast in je agenda.
Meer en concrete informatie volgt.

Levensadem in Limburg

In mei 2023 kregen we een oproep van een Turks-Koerdisch echtpaar, H. en N. . Eind 2022 hadden ze asiel aangevraagd en sindsdien verbleven ze in een centrum van Fedasil in Brussel. N. was hoogzwanger, vroeg en kreeg hulp van Levensadem-Brussel. Omdat ze graag naar Vlaanderen kwamen in de hoop hier meer kansen op werk te vinden werden ze verplaatst naar het asielcentrum in Houthalen-Helchteren. Zo kwam het dat ze beroep deden op Levensadem-Vlaanderen en dat we met hen gingen kennismaken. Eén van de kenmerken van de hulp van Levensadem is "de lange termijn", m.a.w. eens iemand beroep heeft gedaan op Levensadem, blijven we steunen, zolang er vraag naar is.

Er wonen veel vluchtelingen uit alle delen van de wereld in het centrum, een vroegere kazerne. Veel is er niet te doen. Veel ondersteuning is er niet. Het gezin had gerief en kleding nodig en voelde zich alleen. We gingen op zoek naar een gezin dat hen zou willen bezoeken en vriendschap met hen wou sluiten.

We kwamen bij Karen en Bouke Middelbos-Werck terecht uit Genk. We kenden hen van vroeger, ze hadden jaren geleden al een paar moeders van Levensadem kort opgevangen. We vroegen hen of ze wilden meehelpen . En of ze dat wilden! Hier volgt hun verhaal:

Lieve mensen,
Terwijl ik hier warm en comfortabel aan mijn bureau zit te schrijven, besef ik dat op dit zelfde moment een hele hoop mensen dit voorrecht niet hebben. Het is Gods Liefde die me dringt het hier niet bij te laten. Rond mij in dezelfde kamer staan tig dozen, mooi gesorteerd, vol met prachtige babykleertjes, rompertjes, kruippakjes, bloesjes en broekjes en noem maar op. Ik zit hier ook tussen de parkjes en de wiegjes, de kinderwagens en de loopstoeltjes, de wipstoeltjes en de tutterflessen, de matrasjes en de dekentjes en nog zoveel meer. Het zijn allemaal giften van lieve vrienden, mensen met het hart op de juiste plaats.

Ik ben blij, ik voel me rijk. Niet dat er tussen al dat moois nog wat bruikbaar zit voor mezelf.

Nee, mijn 6 kinderen zijn (jammer genoeg 😊) de deur al uit, en mijn, tot nu toe acht, kleinkinderen groeien op bij hun goed -zorgende, liefdevolle ouders. Zij hebben niets tekort. Ik voel me rijk. En gelukkig. Want ik krijg het voorrecht om dit alles met zorg te mogen uitdelen. Utdelen aan mijn naasten in nood. Maar het zijn gelukkig niet alleen deze materiële spullen die ik mag uitdelen, het is ook de Liefde van God die ik hiermee mag doorgeven. De liefde en zorg voor hen, ja, voor hen persoonlijk! Want ook voor al die spullen heeft Hij zelf immers gezorgd, gezorgd dat ze bij hen terecht komen.

Mijn naasten, dat zijn deze keer jonge mama's die het in het leven niet zo goed troffen als ik in mijn warme kamer, in mijn mooie huis, met goede mensen om me heen. Deze mama's kwamen terecht in de stormen van het leven, in een zee, vol met veel te hoge golven. Ze waren te zwak, te ziek, te eenzaam, te weinig ontwikkeld soms om die golven de baas te kunnen...

En nu zijn ze gestrand, verdwaasd, verlaten, verdwaald zonder uitzicht op een toekomst. En naast hen ligt een baby. Ja, ze kregen het niet over hun hart om hem te laten sterven in hun buik. Gelukkig maar. Ook deze kindjes zijn immers mensen met een recht op leven, ook zij zijn van God, geschapen voor een doel. Het staat zo prachtig beschreven in psalm 139:13 e.v.:

*“ Want wat er in mij is hebt Gij geschapen
Gij hebt mij als een weefsel in de
moederschoot gevormd.
Ik dank U voor het wonder van mijn leven,
Voor alle wonderwerken die Gij hebt gemaakt.
Gij weet ook alles wat er omgaat in mijn
geest,
Mijn diepste wezen is U niet verborgen.”*

Deze kindjes begrijpen er nog helemaal niets van. Ze vragen alleen om aandacht, ze huilen om melk, om warmte, om hechting, om grenzeloze liefde. En wij, mensenkinderen, wij mogen Gods handen zijn om uit te delen, Gods voeten, om de blijde boodschap te vertellen: God houdt van je. Hij gaf Zijn leven voor je, Hij wil je redder zijn. God is liefde!

Mijn excuses, ik heb me nog niet voorgesteld.. Ik ben Karin, uitgesproken met een lange “aa” . Mijn man heet Bouke, dat is een Friese naam. Ik ben een Vlaming, geboren en getogen in Antwerpen. In Mortsel, om precies te zijn. Bouke komt uit Nederland, uit Rotterdam. Twee grote havensteden.

In 1979 zijn we getrouwd en gaan wonen in Belgisch Limburg. Het rustige platteland trok ons, ver weg van de grote wereldsteden. Of was het God die ons trok?

Spijt hebben we er zeker nooit van gehad.

We zijn nu dus welgeteld 44 jaar getrouwd. Over bergen ging het, en door dalen. Want zo is het leven. Ook wij gingen door stormen heen.

Stormen van verdriet en teleurstelling, van ziekte en depressie, stormen van verlies en geldgebrek, stormen van boze mensen die ons niet begrepen, maar die ons juist zo dierbaar waren. Maar ook hoge golven van diepe vreugde, van rust en vrede, golven van overvloed, van prachtige relaties... en overall was en is Hij erbij. Hoe fout we soms ook gingen, Hij liet ons nooit alleen.

En hier ben ik dan. Vanmorgen werd ik wakker, blij uitkijkend naar wat Hij voor mij in petto heeft. Zingend liep ik de trap af. Ja, de mensen hier thuis kennen dat al: " ze heeft wel voor elke situatie een liedje klaar."

Welk voorrecht krijg ik vandaag om Hem te mogen dienen, wie mag ik vandaag vertellen dat God Liefde is? Vandaag blijf ik toevallig eens thuis, dat gebeurt niet zo dikwijls. Vandaag mag ik mijn getuigenis schrijven voor het blad van

"Levensadem". Dat kost wel wat tijd, dat moet goed zijn, dat moet duidelijk maken hoe blij ik ben om nu deel uit te maken van "Levensadem". En morgen, ja dat weet ik al, dan mag ik een bezoekje brengen aan J. Ik ga haar warme kleding brengen voor de kinderen, ik ga met haar naar de Aldi, fruit en groenten kopen, want I. , haar zoontje, heeft bloedend tandvlees door vitaminetekort. Ik mag een vertegenwoordiger zijn van God. God zorgt voor hen, en ja, een beetje via mij. Mijn hart stroomt over van liefde en vreugde. Mijn geheim? God. En Jezus natuurlijk. Want Jezus IS God.

Toen ik 14 jaar was kwam ik tot besef van wat Jezus voor mij had gedaan. Ja, voor mij, ongelukkige, onzekere, depressieve puber, wier gezicht dan ook nog volstond met vieze pukkels. Van jonge mensen hoorde ik het, ja, ze hadden ook nog lange haren (help, mijn ouders moesten het weten..) Ik hoorde dat Jezus voor mij was gestorven aan dat vreselijke Romeinse marteltuig, dat kruis. Om mij te verlossen van mijn zonden, van alles wat ik fout deed en nog zou doen. Hij maakte voor mij de weg open naar de Vader, de Vader die zo Heilig is dat Hij geen zonden aan kan zien. Ik mocht naar God komen en eeuwig bij Hem wonen.

Toen ik dat helemaal besepte, nam ik een besluit. 14 jaar was ik, dochter van een professor, van welgestelde, brave ouders... O, wat zijn ze hierom boos geweest! Ze konden het maar niet begrijpen. Ging ik mijn vader dan niet volgen om een belangrijk, invloedrijk mens te worden? Ik kreeg toch alle kansen? Had ik dan geen hoge ambities zoals hij? Het is nooit meer echt goed gekomen tussen ons. Zo jammer. Ik hield zoveel van hen. Nu zijn ze er niet meer.

Ik besloot mijn hele leven aan Hem toe te vertrouwen, niet meer voor mezelf te leven. Het resultaat? Liep alles ineens op wieltjes?

Nee, echt niet. Natuurlijk niet. Ik moest nog zoveel leren, ik moest, zoals een ruwe klomp klei in handen van DE pottenbakker, gevormd worden. En geloof me, dat gaat niet zo gemakkelijk. Als mens vecht je daar tegen. Het doet pijn, veel pijn. Maar ik heb het nooit opgegeven. Dat ging trouwens niet, Hij was het die me vasthield en Hij is nog steeds bezig met mij. Toch wil Hij me gebruiken zoals ik ben. Wat een genade! Wat een Liefde!

Ditzelfde verhaal kan Bouke jullie vertellen. Hij was 17 jaar toen ook hij besliste om zijn hele leven aan God toe te wijden.

En kijk, hier zijn we nu, nog altijd samen! Hij is 68, ik ben 65. En samen leven we voor Hem! Op wat pijnjtjes na, wat gekraak en wat gekreun, zijn we helemaal gezond. We mogen nog steeds God dienen. Samen met Phil en John, ook een echtpaar, mogen we een kleine evangelische kerk in Genk leiden. Dienen dus. De meesten van onze schaapjes zijn verwonde zielen, mensen met een zware rugzak. Maar is het niet typisch het mooie karakter van God, dat Hij juist zo graag voor deze mensen een goede Vader wil zijn?

Verder hebben we, samen met ons hele gezin, een gastvrij thuis mogen bieden aan vele honderden mensen. Zieken, eenzamen, alleenstaande moeders met kinderen, drug -of alcoholgebruikers , psychiatrische patiënten, vluchtelingen en ex-gevangenen... ze vonden allemaal wel een plek bij ons. Sommigen bleven jaren, anderen maar enkele weken. God is altijd zo trouw gebleven. Het is Hij die het doet. Hij is de genezer, de herder. Hij geeft de wijsheid en de kracht. Wij zijn maar het instrument dat Hij gebruiken wil.

Ja, het is hier thuis nog steeds een drukke bedoening. Momenteel woont hier bij ons een lieve vrouw die 5 jaar heel alleen in haar huis zat.

Ze was ziek, had helse pijnen, en was door en door eenzaam. Ze wilde graag sterven. Maar nu, 5 maanden later, is ze helemaal opgeknapt. Ze stapt alweer wat rond, houdt zich goed bezig met het haken van dekentjes voor babywiegjes. Ze heeft terug een doel. Ze is een levend wonder. Intussen hebben we ook J. leren kennen. Ja, dat ging via Jo en Veva. Zo leerden we "Levensadem" kennen. Wow, zorgen voor jonge moeders met baby'tjes!

Dat is nu weer eens echt iets voor mij. Ik hou van baby's ...en kinderen...en tieners, en ja, ook van grote mensen. Mijn hele hart sprong dus weer helemaal open. Ik was dol-enthousiast! Wat een kans om weer eens Gods liefde te tonen aan mensen om me heen! Zijn liefde stroomde weer binnen in mij. Ik ken dat gevoel al zo goed. Het begint dan vanbinnen te borrelen om er daarna uit te springen als een fontein. Een fontein van Levend water. Water, waardoor je nooit meer dorst krijgt! Water dat valt op de mensen rond me heen. Wat een vreugde!

J. dus. Ze vond "Levensadem" en via

"Levensadem" vond ik haar.

J. is gevlucht uit Burundi, het armste land van de wereld. Zij bracht 2 kinderen mee, E. (nu 12) en

I.(net 9 geworden). Zij was zwanger van haar derde kind toen ze hier in België aankwam, zowat een jaar geleden. Ze verbleven in het asielcentrum van Lanaken. Het was daar dat ik hen leerde kennen. We kregen al snel een goede band met elkaar. Een Belgische nationaliteit krijgen was geen probleem voor hen. België heeft namelijk nog wat goed te maken, na de kolonisatie. Zij was blij dat ik bij haar mocht blijven tijdens de bevalling, op 5 juni 2023. In Burundi namelijk sterven veel aankomende moeders in het kraambed. Ze was dus behoorlijk bang. Maar alles verliep goed. Haar dochttertje noemde ze Joy, haar vreugde. J. is kristen. Het was haar geloof dat hen de kracht gaf om de moeilijke vlucht, dikwijls te voet door het oerwoud, zwerfend over straten zonder eten, vol te houden. Vermits ze papieren had gekregen moest ze weg uit het asielzoekerscentrum. Ze kreeg een voorlopige woning toegewezen van Fedasil. We gingen samen op zoek naar een permanente woning. Maar die is natuurlijk niet te krijgen als je nog geen werk hebt en de taal niet kent. Op 22 december moet ze weg uit de voorlopige woning. Gelukkig hebben we toch een appartement gevonden voor haar. We zullen haar helpen met de verhuis en haar verder blijven ondersteunen. We zullen vooral heel veel energie moeten steken in de psychische en geestelijke opvang. J., zeer zwaar getraumatiseerd, is namelijk helemaal op. Ze is gevaarlijk veel vermagerd, kan niet meer eten of slapen van de stress. En Joy is dan ook nog een huilbaby! De kinderen, ook getraumatiseerd, zullen structuur moeten leren, en Belgische gewoonten. Ze hebben nood aan orde en regelmaat, en we zullen hen moeten helpen met schoolwerk...ze zullen moeten leren dat sommige mensen best wel te vertrouwen zijn. Dat ze niet bang moeten zijn om 's nachts te worden gekidnapt...

Ze moeten allemaal de Nederlandse taal machtig worden.

Joy zal een gezonde hechting met haar mama moeten krijgen, zo belangrijk voor de rest van haar leven. Ze zal ook zuivere kleding en genoeg pampers moeten dragen, en gezonde fruit- en groentepap moeten eten

Ook via "Levensadem" leerde ik andere vluchtelingen kennen: A. Is een Palestijnse die binnenkort haar tweede zoontje krijgt, en N. en M. , Koerden uit Turkije, vervolgde kristenen, mocht ik vrijdag bezoeken in het ziekenhuis nadat N. beviel van haar tweede kindje, een dochttertje, Bilenay genoemd. Dit betekent "stralende ster". Ook deze mensen hebben intense begeleiding nodig.

Gisteren nog mocht ik D. en O. in het ziekenhuis gaan feliciteren met hun gloednieuwe dochttertje "Hanna". Hoe ze haar die naam gaven is wel heel bijzonder: ze hadden namelijk vol ontroering geluisterd naar mijn vertelling uit de bijbel over Hanna, de vrouw die onvruchtbaar was, maar uiteindelijk toch een zoon kreeg. Ze vonden het zo mooi en besloten hun kindje Hanna te noemen. Ik bid ook altijd met hen als ik bij hen ben. En zij bidden mee hoewel ze als moslim werden grootgebracht. Wat mooi toch allemaal!

De vluchtelingen in Houthalen, waarvan velen in kleine, koude containers verblijven, geven mijn naam, dus ook de naam "Levensadem" door aan elkaar. Er komt dus geen einde aan. De nood is enorm!!! Ze hebben letterlijk niets!!

Al deze mensen bezoek ik nu regelmatig. Het is een zo goed als fulltime (onbetaalde 😊) job. Mijn loon krijg ik wel in de hemel, dat is nu geen probleem. Daarnaast heb ik natuurlijk ook het werk in onze kerk, en de opvang thuis, het huishouden én mijn eigen kinderen en kleinkinderen waar ik graag veel tijd doorbreng.

Voor het praktische werk voor "Levensadem" kost me enorm veel tijd. Hoewel verschillende

vrouwen me hadden beloofd om mee te helpen, loopt dat niet zo vlot. Pijn, ziekte en zorgen beletten hen om mee te helpen. **Hulp kan ik dus absoluut gebruiken!**

Mijn verhaal op papier is klaar. Mijn werk op het veld zal nooit klaar zijn. Jezus zei: "De velden zijn wit om te oogsten, maar arbeiders zijn er weinig."

Lieve mensen, open je hart voor Hem. Open je hart voor je naaste. Je zal vreugde ervaren, een vreugde zo groot die de wereld met al haar materiele rijkdom in de verste verte niet zal kunnen overtreffen! Een vreugde die de wereld niet kent!

De Here zegene jullie allen!

Karen

Karen kan best wat hulp gebruiken om het materiaal en de kleding die worden gebracht te sorteren en te verdelen. Wie in de buurt woont van Genk kan hiervoor met haar contact opnemen:

0486 716 216; karinwerck@hotmail.com.

Ook is ze dringend op zoek naar een lokaal, een plek in Genk waar ze de spullen die ze krijgt kan verzamelen en opslaan. Hebt u een droge kelder, een garage, een lokaal dat vrij is in Genk, neem dan contact op.

Alvast van harte dank!

Zo zoet als suiker..

In ons vorig nummer schreven we over onze vragen en bezorgdheid in verband met het groeiend aantal vrouwen met zwangerschapsdiabetes. We hebben dr. De Muylder, gynaecoloog, benaderd met onze vraag. Hier volgt zijn antwoord. We zijn hem heel dankbaar hiervoor.

De vraag van Micheline en Jacques Philippe in verband met het groeiend aantal gevallen van zwangerschapsdiabetes is pertinent volgens mij. Er zijn verschillende mogelijke antwoorden:

- de groeiende aanwezigheid van mensen in onze samenleving uit andere culturen, met andere eetgewoonten en levensritme...;
- de evolutie in onze eetgewoonten die samengaat met een verontrustende verhoging van gevallen van zware obesitas;
- de recente invoering van nieuwe en strengere diagnostische criteria om zwangerschapsdiabetes te definiëren.

Zwangerschapsdiabetes is een ziekte waarbij men in het bloed een abnormaal hoog gehalte aan suiker vindt (glycemie) door gebrek aan insuline die de cellen helpt om suiker op te nemen. Insuline wordt geproduceerd in de pancreas, een orgaan.

Er zijn verschillende types diabetes:

- Type 1 diabetes: afhankelijk van insuline. De vernietiging van pancreascellen door een ontsteking, vaak bij genetisch voorbestemde personen, zorgt voor een gevaarlijk gebrek aan insuline. De ziekte kan opduiken vanaf de kindertijd of de puberteit.
- Type 2 diabetes: niet afhankelijk van insuline. De suikerziekte wordt veroorzaakt door een slecht gebruik van insuline door de cellen van het organisme. De ziekte ontwikkelt zich geleidelijk en sluipend. Dikwijls hangt ze samen met overgewicht en andere storingen in het metabolisme.

- Zwangerschapsdiabetes. In dit geval is er een intolerantie voor suiker (glucose) die de eerste keer wordt vastgesteld tijdens de zwangerschap en verdwijnt post partum (6 weken na de bevalling).

De oorzaak van zwangerschapsdiabetes hangt samen met de veranderende hormonen. De placenta produceert namelijk hormonen die de productie van insuline beïnvloeden.

Zwangerschapsdiabetes lijkt thans meer voor te komen dan vroeger en treft 5 tot 15% van de zwangere vrouwen.

Sommige zwangere vrouwen met suikerziekte kunnen volgende symptomen vertonen: dikwijls dorst hebben, meer moeten plassen, misselijkheid of zware vermoeidheid... Maar het merendeel van de zwangeren heeft geen enkele klacht en zwangerschapsdiabetes wordt niet opgemerkt.

Het probleem met deze suikerziekte is het feit dat de gezondheid van de foetus schade kan ondervinden. De suiker die in te hoge mate aanwezig is in het bloed van de moeder gaat door de placenta terecht komen in het bloed van de foetus. Bij de baby gaat dat teveel aan suiker de pancreas stimuleren die op zijn beurt teveel insuline gaat aanmaken. De foetale insuline gaat de groei beïnvloeden en de foetus wordt te groot en te zwaar. Het geboortegewicht zal te hoog zijn, dikwijls meer dan 4 kg! Men spreekt dan van macrosomie. Als de baby te dik is wordt de bevalling veel moeilijker en kunnen de armen of de schouders van de baby bij de geboorte gekwetst worden. Dikwijls is een keizersnede nodig.

Een ander probleem dat kan voorkomen is dat de foetus tijdens de laatste weken van de zwangerschap zuurstoftekort krijgt. Zijn gezondheid moet dus goed worden opgevolgd met echo's en foetale monitor (het hart van de baby wordt gedurende 20 tot 30 minuten beluisterd om te zien of hij geen zuurstoftekort heeft).

Na de geboorte blijft de pasgeborene baby van een moeder met zwangerschapsdiabetes teveel insuline hebben in het bloed wat hypoglycemie kan veroorzaken (te weinig suiker in het bloed). Men moet de baby dus goed observeren en hem bij hypoglycemie suiker geven.

Zwangerschapsdiabetes kan ook gevolgen hebben voor de zwangere vrouw. Het meest voorkomend risico is zwangerschapsvergiftiging (hoge bloeddruk, vochtophoping, proteïnurie). Op lange termijn lopen vrouwen met zwangerschapsdiabetes 7 keer meer risico om diabetes type 2 te ontwikkelen wanneer ze 60 zijn. Zwangerschapsdiabetes komt meer voor bij te zware vrouwen, bij moeders boven de 35 en bij patiënten die tijdens een vorige zwangerschap diabetes hadden.

Opsporing

Omdat zwangerschapsdiabetes regelmatig voorkomt, de baby schade kan toebrengen en dikwijls niet wordt opgemerkt, bevelen veel gynaecologen aan om alle zwangere vrouwen te screenen.

Meestal vraagt men een suikertest in nuchtere toestand bij de eerste consultatie.

- Is de glycemie hoger dan 126 mg, dan gaat men ervan uit dat de patiënte suikerziekte heeft en wordt ze naar de specialist gestuurd om specifiek opgevolgd te worden
- Is de glycemie tussen de 100 en 125 mg dan is het waarschijnlijk dat de tolerantie voor suiker is verstoord. De vrouw wordt aangemoedigd om haar voedingspatroon te verbeteren met behulp van een diëtist, om meer te bewegen en om op consultatie te gaan bij een vroedvrouw. Vervolgens stelt men haar een

hyperglycemie voor, veroorzaakt door haar een teveel aan suiker toe te dienen. Dit is een test door middel van een overdosis waardoor de diagnose van zwangerschapsdiabetes kan gesteld worden.

- Als de glycemie normaal is, minder dan 100 mg, dan gaat men na of het een risicozwangerschap is, nl: is er al zwangerschapsdiabetes geweest, is er een BMI van meer dan 30, hogere leeftijd. Indien dat het geval is stelt men dezelfde zorg voor als de moeders van de vorige groep.
- Is er geen risico op diabetes, dan gaat men screenen tussen de 24 en de 26 weken zwangerschap (6^e maand). De vrouw hoeft niet nuchter te zijn, drinkt 50 gr glucose en na 60 minuten wordt er bloed getrokken. Is de glycemie lager dan 130 mg, dan is het ok (geen zwangerschapsdiabetes). Is de glycemie hoger dan 130 mg, dan doet men een nieuwe test: de patiënte drinkt nuchter 75 gr suiker en men neemt elk uur bloed af. De normale waarden zijn:

- Nuchter: < 92 mg
- Na 60 min.: <180
- Na 120 min.: < 123
-

Een abnormale waarde kan wijzen op zwangerschapsdiabetes. Zijn de 3 waarden normaal, dan is de test negatief en is er geen suikerziekte.

Behandeling van zwangerschapsdiabetes

Als de zwangere vrouw zwangerschapsdiabetes heeft moet ze een strikt regime volgen (consultaties en dieet). Ze leert haar suikerspiegel 4 keer per dag te controleren met een glucosemeter die het suikergehalte meet in het bloed na een vingerprik. Ze noteert de waarden in een schrift. Het doel is een glycemie te hebben van minder dan 95 in nuchtere toestand en van minder dan 120 mg 2 uur na de maaltijd.

Lukt dat niet met het dieet en het bewegen, dan is het soms nodig om insuline in te spuiten.

De diabetesspecialist volgt dit op alsook de vroedvrouw en de verloskundige die de foetus opvolgen met klinische tests, echo's (die de groei van de baby, de hoeveelheid vruchtwater en de bloedcirculatie in de navelstreng onderzoeken) en hartmonitoren om het zuurstofgehalte van de foetus te na te gaan.

Als de moeder suikerziekte heeft, ziet men niet graag dat de bevalling na de voorziene datum gebeurt. Zeker als de baby te zwaar wordt of als er teveel vruchtwater is, moet men soms de bevalling inleiden omdat men vindt dat de baby beter verzorgd kan worden na de geboorte dan in de baarmoeder.

Besluit

Zwangerschapsdiabetes komt regelmatig voor en kan de gezondheid van de baby schaden. Het is de moeite waard om alle zwangere vrouwen hierop te screenen. De ziekte wordt behandeld volgens een aangepast regime en soms moet de foetus tijdens de zwangerschap goed opgevolgd worden, moet er beslist worden wanneer de bevalling het best gebeurt en moet de pasgeborene tijdens de eerste uren goed worden opgevolgd.

Dr. Xavier De Muylder
Gynaecoloog-verloskundige

PERMANENT DRINGEND GEZOCHT:

**We hebben voortdurend
nood aan babykleding,
vooral van 0-3 maand,
om pakketten te maken
voor de hoogzwangere
moeders!**

Hartelijk dank!

“Ik mag leven!”

Na een eucharistie “Geboren in de eeuwigheid” kwam Marie-Jeanne naar ons toe om gebed te vragen. Al snel was het duidelijk dat ze jarenlang gebukt ging onder een diep verdriet dat zo zwaar was dat ze enkel kon “overleven”. We stelden haar een Emmaüsweg voor. Negen maanden later schrijft ze:

Graag wil ik getuigen hoe ik vanuit het woord van de bijbel en het verhaal van de Emmaüsgangers stapvoets op weg ben gegaan...

De harde bolster van mijn herinneringen en mijn jarenlange pijn brokkelde door praten, luisteren, stukje voor stukje af...

De pijn en de schuldgevoelens van een ongewilde zwangerschap die spontaan werd afgebroken en waar ik zo onachtzaam ben mee omgegaan, had ik diep verdrongen in mij ... een onverwerkt gevoel dat ik niet aanvaardde...

Maar de woorden die werden gesproken dat elk leven hoe klein ook wordt opgenomen in de oneindige liefde van God ... dat was voor mij zo verhelderend, genezend en troostend...

Het ongeboren leven werd weer opgenomen in mijn hart waar ik het de naam van Sterretje heb gegeven.

Ook de pijn en het verdriet om mijn tweelingzusje dat op 20 maanden door ziekte is gestorven, liet altijd een leegte en een gemis in mijn hart.

Niemand, ook mijn moeder niet, had ooit geluisterd hoe ik het ervaarde; pijn en verdriet, laat staan praten werd niet toegelaten. Een blijvend gemis tot de dag van vandaag maar...

Het is anders geworden. Vanuit mijn geloof weet ik nu dat mijn zusje leeft in de liefde en de geborgenheid van God en dat we blijvend met elkaar verbonden zijn. En wat mij het meest heeft geraakt: dat zij bidt voor mij. Dat is mijn grootste steun, moed en kracht.

De Emmaüsweg heeft mij heel veel heling en genezing gebracht in mijn gevoelswereld en in mijn denkwereld....

Met diepe dankbaarheid zal ik deze weg blijven koesteren . Het geeft mij ook de zekerheid dat de Heer met ons meegaat, dat Hij onze kleinmenselijkheid begrijpt en dat Hij steeds met ons begaan is. Zijn liefde stopt nooit. Hij draagt ons door alles heen.

*Ik mag leven! Amen.
Marie-Jeanne*

Marie-Jeanne heeft in de loop van de Emmaüsweg 3 tekeningen gemaakt die mooi haar weg van heling illustreren. Ze legt uit:

Ooit kreeg ik tijdens het gebed in de gebedsgroep een beeld van een gebarsten kruik ...

met daarin een mooie, gave kruik zonder barsten...

Tijdens de Emmaüsweg kwam het beeld van de kruik weer naar boven dankzij een woord uit de bijbel: “Als leem in de hand van de pottenbakker zijt gij in mijn hand, huis van Israël. “ (Jeremia, 18,6). “We zijn als klei in de hand van de Heer...” . Ik voelde me getrokken om een kruik te tekenen zoals ik het op dat moment ervaarde: een gesloten, gebarsten kruik zonder plaats om de mooie kruik van binnen naar buiten te laten komen.

Die eerste tekening toonde de grote gebrokenheid in mezelf.

Naarmate de Emmaüsweg verder ging met veel tranen en veel praten en het Woord uit de H. Schrift ervaarde ik een diepe innerlijke genezing. En dankzij de woorden van liefde en het luisteren naar mijn verhaal kwam stilaan de gedachte om een tweede kruik te tekenen. Hier kwam de mooie kruik al een stukje

tevoorschijn. Een beetje nog van : ok, ik laat nog een stukje in de gebarsten kruik. Ik had ook een woord gekregen: “niet gij hebt Mij uitgekozen maar Ik u...”

Stilaan krijgt dit Woord nu een plaats in mijn leven... In mijn laatste tekening heeft de mooie, gave kruik de weg naar buiten gevonden, de weg om vanuit de liefdeskracht van God te mogen zijn wie ze is, de weg om Gods liefde door te geven aan de anderen.

*God vraagt me: “ geef mijn liefde door en blijf dicht bij Mij. Ik heb u oneindig lief.”
Amen*

Marie-Jeanne

Zoals de leerlingen...

In 2021 heb ik mijn ongeboren baby verloren. Levensadem nodigde me uit om een Emmaüsweg te volgen.

Maanden later, na het begin van dit traject ben ik God, en Ghislaine en Charles, mijn begeleiders, heel dankbaar want de Emmaüsweg is een ervaring die mijn leven op alle niveaus heeft veranderd.

Tijdens de Emmaüsweg die Levensadem voorstelt, komen we één keer per week (of telkens wanneer het mogelijk is) samen. We lezen een passage uit het evangelie van Lukas over de Emmaüsgangers (Lukas, 24, 13-35), hebben een tijd van aanbidding (voor wie dat wenst vóór het H. Sacrament) en bezinnen ons over een passage uit de bijbel, die we tijdens het gebed hebben ontvangen.

Door dat bijbelverhaal heb ik me gerealiseerd dat de tocht van de leerlingen van Jeruzalem naar Emmaüs mij geholpen heeft in mijn weg naar genezing. Ik ben aan de weg begonnen, net zoals de leerlingen, overweldigd en volledig in beslag genomen door de droevige dingen in mijn leven, meer bepaald het verlies van mijn dochter tijdens de zwangerschap. Ik was niet in staat me op andere dingen te concentreren, waardoor ik me niet kon realiseren en erkennen dat Jezus zelf naar me toe was gekomen en met mij mee op weg ging.

Net zoals de leerlingen die dachten dat Jezus dood was en die al hun hoop op zijn beloften waren verloren, kon ik geen betekenis vinden in het woord van God in mijn leven.

Toch is Jezus heel goed en genereus geweest voor mij. Hij is binnengekomen in mijn leven

doorheen dit traject om mij te helpen beseffen dat Hij altijd bij mij is, ook als ik me niet bewust ben van zijn aanwezigheid. Hij bemoedigt me in moeilijke momenten en houdt zijn beloften.

Eens te meer heeft Jezus mij eraan herinnerd dat ik traag van begrip ben en dat ik gemakkelijk vergeet wat de profeten hebben aangekondigd. Jezus zelf is aan het kruis moeten sterven omwille van de hardheid van de mensen.

Ik begrijp nu beter de aanwezigheid van Jezus in mijn leven en mijn dochter die ik nooit in mijn armen heb kunnen wiegen, is heel dicht bij de Vader. Vandaar heeft ze een belangrijke plaats ingenomen en geeft ze zin aan ons gezin. Als we niet hadden ontdekt dat onze dochter in de Eeuwigheid leefde, was ons leven niet hetzelfde geweest.

Tijdens de Emmaüsweg heb ik mijn gemoedsrust teruggevonden, ik heb aanvaard dat mijn dochter al in het hart van de Vader woont en dat zij vandaar zeer aanwezig is voor ons. Ik heb de kracht gekregen om God niet los te laten in moeilijke momenten.

Na deze levensveranderende ervaring zegt Jezus me: "Neem je kruis en volg me", zoals het in het Nieuwe Testament geschreven staat. Jezus neemt het kruis niet weg maar vraagt me het niet opzij te schuiven ondanks gevoelens van droefheid en depressie. En om mijn kruis op te nemen en Hem te volgen. Hij helpt me tijdens mijn beproevingen, troost me wanneer ik het moeilijk heb. En zo, door Hem mijn vertrouwen te geven, krijgt mijn leven een andere betekenis en gebeuren er prachtige dingen.

Celia

Vakantie in l'Envie de Souffler: een gezin vertelt

Tijdens de krokusvakantie van februari 2023 zijn we met ons gezin naar Pesche op vakantie getrokken samen met een bevriend gezin. De moeder van dat gezin is als een zus voor mij en de kinderen kennen elkaar goed.

Onze vrienden die er in februari waren hebben 3 kinderen: 10, 8 en 2,5 jaar oud. Het gezin dat in juli kwam zijn neven met 2 kinderen van 9 en 5 jaar oud.

Wat heeft jullie naar Pesche gebracht?

In juli zijn we teruggekeerd voor een weekend samen met een ander bevriend gezin. Omdat er verschillende appartementen zijn hebben beide gezinnen samen dat weekend kunnen doorbrengen. We kookten en aten samen, we konden elkaar in alle rust ontmoeten. Een beetje zoals het is in ons land.

Beschrijf jullie gezin eens:

L.: 12 jaar
Ng.: 10 jaar
N.: 8 jaar
La.: 18 maand

We wilden graag samen zijn en de rust opzoeken en er is genoeg plaats voor iedereen. In onze cultuur is het de gewoonte onze vrienden te ontmoeten tijdens een weekend een paar keer per jaar.

Om ervoor te zorgen dat geen enkel gezin zich ongemakkelijk zou voelen (een armer gezin bvb of een rijker gezin of een gezin dat een beetje anders is) komen we samen op neutraal terrein. Het is een manier om elk te respecteren en de vriendschap tussen iedereen te onderhouden.

De kinderen spelen samen en worden vriendjes net zoals de ouders. Diepe banden worden gesmeed.

Elk gezin brengt eten mee en alles wordt samengelegd.

Hier in ballingschap, voelden wij ons eerst verloren. We voelden ons alleen en als het ware ontworteld. Geleidelijk aan hebben we landgenoten gevonden zoals het eerste gezin waar we mee naar Pesche zijn gegaan. De moeder van dit gezin is een jeugdvriendin van me. Wij zaten in dezelfde basisschool in ons land van herkomst. Deze manier van leven en van banden smeden tussen bevriende families kan de vrede en solidariteit doen groeien. Dat is heel belangrijk voor ons, het zit als het ware in ons DNA.

Toen we hoorden vertellen over l'Envie de Souffler in Pesche, bespraken we met elkaar dat we deze gewoonte van ons opnieuw konden opnemen. Dat heeft ons diep geraakt.

Wat hebben jullie daar gedaan?

De vader en zijn neef zijn de grotten van Neptunus gaan bezoeken terwijl de kinderen in de omgeving zijn gaan wandelen.

Er waren heuvels en het was er mooi, zegt N. (8 jaar). Ik was wel een beetje bang want er waren rotsen en ik was bang om te vallen.

Toen mijn ouders me vertelden dat we naar Pesche zouden gaan was ik blij. Ik dacht bij mezelf dat het me deugd zou doen en ik was blij mijn vrienden terug te zien. Ik hield er ook van buiten te spelen of in de speelzaal (het scoutslokaal). Ik heb de dieren gevoederd, de kippen en de geitjes. Ik mocht de konijnen strelen.

Ng. 10 jaar: Ik was blij naar Pesche te kunnen gaan met mijn vrienden en om naar de buiten te gaan. Wij, de kinderen, hebben allemaal samen geslapen. Er is wel geen TV in Pesche maar ik heb gevoetbald en pingpong gespeeld enz... Het is een andere manier om bezig te zijn dan thuis.

L. 12 jaar: Toen ik aankwam in Pesche vond ik de plaats wel heel groot. De konijnen, het speellokaal waren leuk. We mochten de dieren voederen, spelen in het scoutslokaal en ik ben ook binnen gebleven.

Ik heb boeken gelezen die ik in de appartementen heb gevonden.

Ik begrijp dat er geen televisie is want we komen om te rusten. Het is echt een rustpauze ver van schermen en school.

De moeder:

We hadden de TV niet nodig want we waren samen met 2 gezinnen. De winter is wel nog anders dan de zomer, we zouden Pesche graag verkennen in de zomer. Omdat het domein heel het jaar open is, zijn we 2 keer een weekend geweest: dat was goed, ook al is het maar 2 dagen. We kunnen zelf koken. Elk gezin brengt eten van bij ons mee. Ook boodschappen doen is gemakkelijk: de winkels zijn op 3 km en we hebben onze plan getrokken. De zaterdagavond zijn we naar de dorpskerk gegaan.

l'Envie de Souffler is iets goeds en we zullen terugkomen.

Onze vrienden die Pesche kenden hebben er met andere vrienden over gesproken en andere gezinnen willen nu ook graag komen.

Wat zou je zeggen aan een ander gezin dat nog niet naar Pesche is geweest?

L. (12 jaar): niet gaan is iets missen. En daarbij is het een grote kans om op vakantie te gaan want het is helemaal niet duur.

Besluit

“l'Envie de Souffler” geeft ons de kans een belangrijk cultureel gebeuren uit ons land hier te beleven maar dan zonder de onderdrukking in ons land van herkomst.

Lieve vrienden - donateurs,

Van harte dank om de rekeningen van Levensadem te helpen spijzigen, op gelijk welke manier!

Uw steun tijdens het jaar 2023 heeft ons de mogelijkheid geboden om vele arme en ontredderde gezinnen ook materieel te helpen.

Behalve tegemoetkomingen bij het betalen van de huur en de opvang van moeders hebben we bepaalde schulden van gezinnen kunnen aanzuiveren en enkele onoplosbare financiële situaties kunnen regelen!

Dankzij jullie kunnen onze lopende rekeningen betaald worden. Ook het onderhoud van de gebouwen in Pesche heeft verschillende gezinnen de kans gegeven om tot rust te komen en krachten op te doen. Het is geen plek met hoog financieel rendement maar alleszins een plek met hoog emotioneel en relationeel rendement en meer levenskwaliteit.

Eén situatie heeft ons bijzonder geraakt dit jaar: een jonge vrouw, pas weduwe geworden en moeder van verschillende jonge kinderen, blijft alleen achter in haar dorp op het platteland. Omdat ze geen rijbewijs heeft, moet ze elke dag heel vroeg opstaan om haar kinderen klaar te krijgen en hen met de bus naar school te brengen. Pas na 10 u komt ze dan thuis. Al snel moet ze weer op weg om de kinderen van school te halen. Dan is het tijd voor huiswerk, eten, slapen en zo gaat het leven voort, in grote vermoeidheid en droefheid. Door dat nieuwe tijdschema kon ze niet blijven werken!

Haar echtgenoot heeft haar een minibus nagelaten die maar op één ding wacht: een chauffeur! Daarom heeft Levensadem beslist

om voor haar de theoretische en praktische rijlessen in een rijkschool te betalen om haar het leven te vergemakkelijken en het kalmer aan te kunnen doen. Haar kinderen kunnen een beetje later opstaan en vlugger thuiskomen omdat het traject naar school nu maar 15 minuten duurt in plaats van een uur. Ze zal ook het werk dat ze verloor bij het overlijden van haar man, weer kunnen opnemen.

Een uitgave of een investering van 2550 euro die we hebben kunnen doen omdat we konden rekenen op jullie bijdragen.

Iedereen weet het: de energiekosten stijgen altijd maar meer en we zullen onze goeie oude verwarmingsketel uit 1985 moeten vervangen door een condensatieketel. We hopen zo minder gas te verbruiken en de veelvuldige pannes te vermijden. Dankzij de zonnepanelen die in Brussel gratis werden geplaatst hopen we onze energiefacturen te zien wegsmelten.

Voor deze werken hebben we 10.000 euro nodig. We bedanken jullie alvast voor jullie hulp.

Van harte dank voor al jullie steun, groot of klein!

DOORLOPENDE OPDRACHT

Rekeningnummer van de opdrachtgever:

Naam:

Straat + nr. + busnr.:

Postnummer:

Gemeente

Bedrag:

Periodiciteit:

maandelijks

tweemaandelijks

driemaandelijks

Data: Gelieve de overschrijving uit te voeren telkens de van de maand.

Eerste verrichting op/...../.....

Rekeningnummer van de begunstigde: kruis één van de mogelijkheden aan a.u.b.

zonder fiscaal attest: BE29 0682 0636 1564 van Levensadem vzw, De Frélaan 204, 1180 Brussel

met fiscaal attest: BE14 3100 7989 8683 van Caritas secours, Slachthuislaan 28, 1000 Brussel

in dit geval, mededeling toevoegen: «732 107 LEVENSADEM»

Opgemaakt te

op (datum)

Op een zekere leeftijd kun je er soms naar verlangen om de herinnering aan je levend te houden door een goed doel dat u ter harte gaat te steunen.

Bent u in dat geval en denkt U dat Levensadem een organisatie is de de moeite waard is: praat er over met uw notaris. U vindt alle informatie op www.testament.be

Levensadem is ook erkend "goed doel" door Donorinfo. Donorinfo is begonnen in 2005 als een stichting van openbaar nut voor donateurs die in vertrouwen één of meer "goede doelen" wensen te ondersteunen.

Donorinfo geeft hen duidelijke en betrouwbare informatie, is transparant, onpartijdig en gratis.

Raadpleeg www.donorinfo.be

Levensadem

V. en J VERBEIREN-DESOPPER

Floralaan, 6
2640 Mortsel
03 449 48 26
info@levensadem.be

Algemene coördinatie van le Souffle de Vie en hoofdzetel voor het franstalig landsgedeelte

J. et M. PHILIPPE
Avenue de Fré 204
1180 Bruxelles
02 375 95 04
0470 10 02 91
info@souffledevie.be

Levensadem biedt concrete hulp en ondersteuning aan zwangere vrouwen en koppels uin moeilijkheden.

Levensadem geeft persoonlijke begeleiding bij de verwerking van miskraam, abortus en zwangerschapsafbreking om medische redenen

Wil U Levensadem steunen?

Voor giften vanaf 40€ kunt U een fiscaal attest ontvangen.

Hioervoor moet U uw gift overschrijven naar BE14 3100 7989 8683 van Carfitas Secours met de mededeling: « wens project 732107 Levensadem te steunen ».

Het fiscaal attest wordt U afgeleverd door Caritas.

www.levensadem.be

facebook.com/levensademvzw